

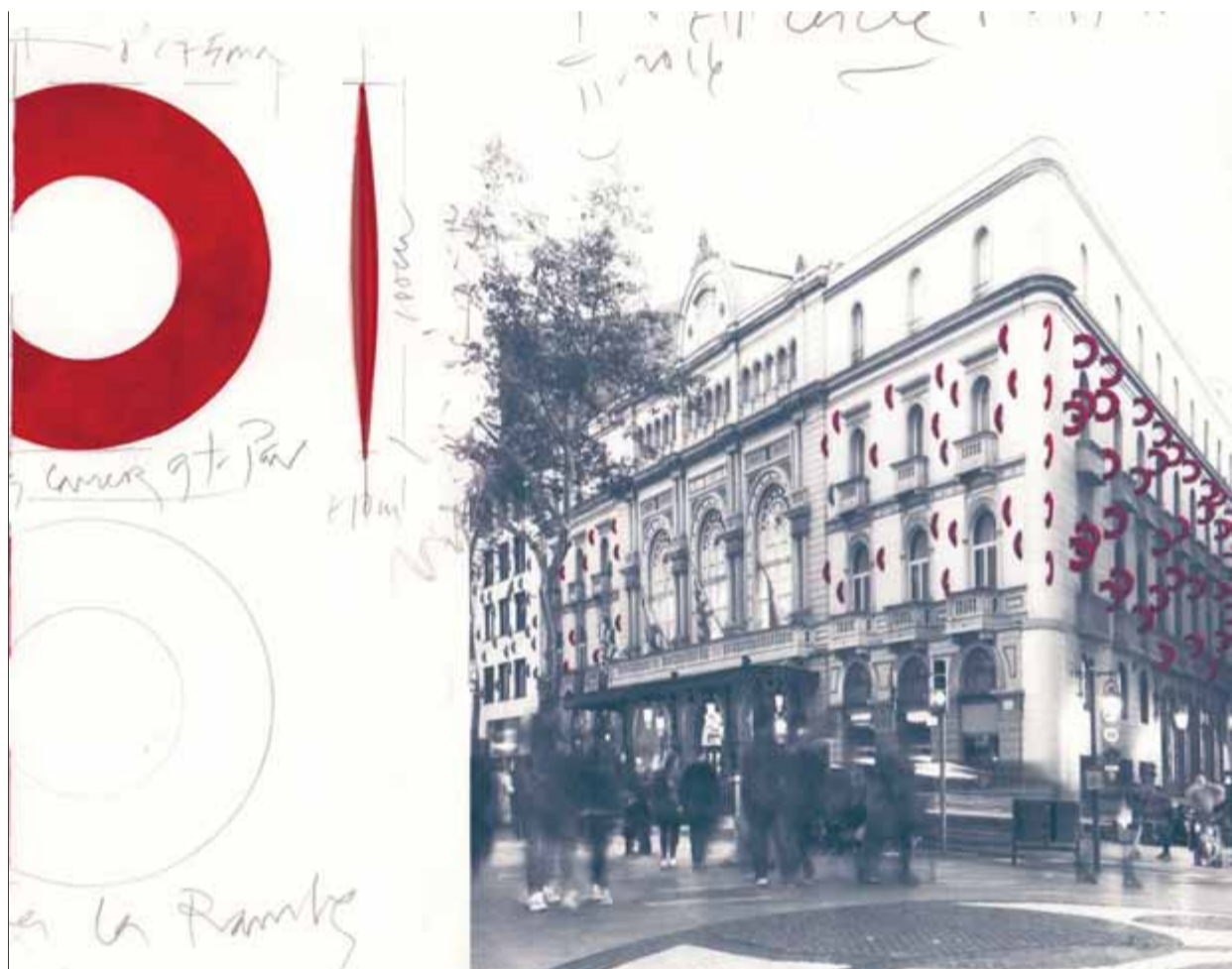
El Col·legi d'Arquitectes analitza avui la reforma de la façana del Liceu, i alguns especialistes en patrimoni es posen les mans al cap amb el projecte d'Amat

Art o patrimoni?

Valèria Gaillard
BARCELONA

El Col·legi d'Arquitectes de Catalunya (COAC) ha organitzat a les set d'aquesta tarda un primer debat per analitzar des d'un punt de vista arquitectònic els pros i contres del projecte de reforma de la façana del Liceu, un debat que promet ser encès i controvertit. Corresponsent a la primera sessió del V Cicle de Diàlegs Tècnics sobre Patrimoni Arquitectònic, hi participarà el mateix artista Frederic Amat, que defensarà la seva proposta. L'acompanyaran els arquitectes Lluís Dilmé i Xavier Fabré, de l'estudi Dilmé Fabré Torras i Associats, que van guanyar el concurs per realitzar la reforma "canònica", i de Jordi Rogent, antic cap de Patrimoni de l'Ajuntament de Barcelona, i arquitecte assessor del Teatre.

Per Lluís Dilmé, la reforma representa una "oportunitat" per al Liceu. D'entrada recorda que, si bé l'edifici de Miquel Garriga i Roca, construït el 1847, està classificat com a bé cultural d'interès nacional, "no ho és per la façana, sobretot la del carrer Sant Pau". En aquest sentit, opina que a l'hora de reformar-la, "la disciplina artística és bona perquè aporta un valor afegit que

La proposta artística d'Amat representa el cercle de Vitruvi, considerat la distribució idònia d'un teatre ■ GTL

l'arquitectònica no té". D'altra banda, la intervenció d'Amat, que contempla la instal·lació de 169 cercles de ceràmica esmaltada repartits per tota la superfície de les façanes del carrer Sant Pau i la Rambla, ajudarà –defensa Dilmé– "a la projecció del teatre, perquè per-

met explicar la meravella que hi ha a dins".

No ho veuen de la mateixa manera arquitectes que han treballat en la protecció del patrimoni, com ara Josep Lluís González, catedràtic i director del màster de restauració arquitectònica de la Fundació Politècnica.

Afirma que estem davant d'una operació contrària a qualsevol dels criteris àmpliament consensuats propis de la intervenció en el patrimoni, que vetlla per la conservació dels edificis notables i els preserva com a "documents" d'una època. El Gran Teatre del Liceu és un edifici

"típic" del segle XIX, "amb una façana senzilla, però digna, que amaga un interior magnífic que les anelles de ceràmica no fan sospitar de res."

L'edifici, segons González, també té un "valor signficatiu" i els ciutadans s'hi identifiquen de tal manera que, després de l'in-

cendi el 1994, van reclamar que es reconstruís tal com era històricament. Sense oblidar el "valor visual" d'un conjunt que la ciutadania té present. Per tot plegat, conclou: "És una aberració perquè fa-

"El projecte és una aberració perquè es farà malbé la façana del Liceu", opina González

ran malbé la façana, perquè hi haurà cagades de coloms, reguerots de la pluja que baixaran per les anelles i tacaran la façana, i tot això: a canvi de què?"

Mentre els arquitectes debaten aquesta tarda, el Consell Assessor d'Art Públic de l'Ajuntament ha d'examinar el projecte, tot i que la seva valoració no és vinculant. Només es tirarà endavant –adverteixen els responsables del Teatre–, si existeix consens entre Ajuntament i Generalitat, que és qui té l'última paraula. ■

Críticacinema

Imma Merino

La força i la fragilitat

Janis
Direcció: Amy Berg.
Gènere: documental
EUA, 2015

En una de les entrevistes que nodreixen el documental d'Amy Berg sobre la mítica cantant nord-americana, Janis Joplin afirma que on es troba millor i viu més in-

tensament és en un escenari. O alguna cosa semblant, com ara que a l'escenari viu unes emocions que d'una altra manera no sentiria. *Janis* traça un recorregut biogràfic que, certament, convida a pensar que els concerts sublimaven una vida fràgil, timentada i autodestructiva. Sense sensacionalismes i

morbositats, amb respecte, Berg fa present que Joplin era una dona que arrossegava un dolor de viure que s'alliberava i a la vegada s'expressava en les seves cançons. Ho fa a través d'una diversitat de testimonis (músics, amics, amants, familiars, managers...) que, parlant davant de la càmera, donen l'apa-

rença d'un documental convencional.

Aquesta sensació, però, es dilueix en un muntatge viu i associatiu que aprofita un material d'arxiu valuosíssim. Per les circumstàncies de l'època no hi ha tanta documentació audiovisual com a *Amy* –el documental sobre Winehouse–, que precisament

apunta com la personalitat abordada va ser víctima d'una hiperproducció d'imatges que la mantenia en una exposició pública constant. Però *Janis* recupera entrevistes que donen compte del fet que, tot i la seva vida a contracorrent, Janis Joplin també va ser matèria de l'espectacle televisiu. En tot

cas, entre les imatges d'arxiu, n'hi ha de concerts on es percep la força d'una cantant excepcional, amb una sensibilitat exacerbada, que transmetia alguna cosa que continua captivant-nos. I també es transmet que va ser una dona lliure, irreductible, però tan dolorosament fràgil que remou i esquinça.